

Prædiken til 2. søndag i advent

Luk. 21, 25-36

Indledning

Vi tolker på verden – vi kan ikke andet. Vi ser brudstykker, fragmenter, og forbinder dem til et helt billede. Vi udfylder de tomme rum og skaber sammenhæng. Af og til også, hvor den ikke er – undtagen i vores hoveder, den der anrettede helhed. For møder vi noget, vi ikke begriber, så gør vi meningsskabende mennesker, hvad vi kan for at stykke mening sammen. Måske kunne vi i stedet øve os i ikke at vide, ikke at forstå, men bare afvente og tage imod, når nu tegnene er uklare og sammenhængen skjult for os?

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Jesus sagde: "Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig".

Og han fortalte dem en lignelse: "Se på fi-

gentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær. Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer som en snare; for den skal komme over alle dem, der bor ud over hele jorden. Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen". Luk 21, 25-36

Prædiken

Man står i sit ekkokammer og kan ikke andet. Kun genlyden, af det man selv sender ud, vender tilbage til øret. Måske let forvrænget, måske knap genkendeligt. Det er faren ved ekkokamre, at man ikke møder andet end sit eget. Og bebor man et sådant i ganske bred forstand, så er det, der kommer til en, det samme som man sendte ud og alt man bliver, er bekræftet i at verden er indrettet, som man forud mente, så og sagde den var. Man opdager sjældent, at det rent

faktisk *er* et ekkokammer, man bebor, men en dag går pråsen nu alligevel nok op for en. Fordi verden aldrig udvider sig derinde. Fordi den ikke er frugtbar, for befrugtning forudsætter, at der sker et møde med noget fremmed, noget forskelligt fra en selv. Faren er først virkelig til stede, når man ophører med at forstå verden som åben. Når man hører sit eget ekko i al evighed.

Men selv da. Selv da kan noget bryde ind – som det første lys i adventskransen sidste søndag, der brød mørket og varslede at mere var på vej. Det første lys er Ordet og det genlyder i os i dag, 2. søndag i advent. Runger at netop noget nyt nærmer sig. Noget, der ikke kommer fra os selv. Noget, der trænger sig på. Måske endda noget der nu blot lyder som en stille undertone, men som med tiden vil synge førstetenor. Et sagte varsel om at verdens mening ikke kan sammenstykkedes af de få brikker, vi selv kommer med, men at de altid bliver til, når andre brikker lægges til. Når vi får øjnene op for, at vi bebor en tolkningsåben verden; at vi netop ikke kan nøjes med et verdensbillede, som tager alt for pålydende eller som leder efter beviseligheder. Nej, vi bebor en poetisk verden, som kommer med anelse, antydninger, muligheder og tegn. Tegn i sol og måne på at verden er ikke bare langt større, men også højere og dybere end det tilsyneladende.

Ikke kun på det abstrakte plan. Nej på det helt nære livsplan, på det konkrete, det hverdagsprægede. Som når stubben står og ser død ud i al sin nedskårethed, der i skoven eller baghaven eller hvor man nu har det privilegium, at betragte stubbe efter

nedskårede træer. Den står der, stubben, brun og uden løfte om forår og grønne blade. Den varsler intet, stubben i jorden, andet end død og midebo. Men med ét skyder et skud fra Isajs stub. Uvarslet og alligevel ventet – i håb.

Hvad vil det sige, at noget er ventet i håb? Det vil sige, at man er ramt af et under. At nogen har vist en et under. At man er undervist i at verden ikke bare er lukket positivisme. Nej, verden er underlig og underfuld og man ser dem kun, underne, hvis man har håb for en større verden og en større sammenhæng end den man selv kan komme med.

Sidste uges lille, første under-adventslus er som et fyrtårn i det troende hjerte. En gnist sprang, et løfte om at verden ikke er kold og mørk. Ikke kun, i al fald. Og man spejder og spejder, for at se det igen. Ramt, som man var af lyset. Og netop det spejdende er en verdensretning, som bæres frem i ventetid. Vi spejder; efter tid, efter stemning, efter at noget vil bryde frem.

Eller med et andet ord; ”Våg altid”, stod der. Og at våge er at være årvågen. Agtpågivende. Nærværende. Opmærksomt til stede og ikke bare bedøvet i en anæstetiseret verden, hvor dagliglivets bekymringer kan have overtaget. Nej, våg altid, for sæt fyrtårnets lyskegle rammer, mens du er vendt den anden vej, kroget ind i dit eget. Overser vi da ”Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed”? Kan man overhovedet det? Være kroget så langt ind i sit eget, at når fyrtårnets lyskegle rammer, så så man det ikke? Mon det at være u-ramt netop er at ”folkene gribes af angst, rådvil-

de over havets og brændingens brusen”. Ja at ”Mennesker skal gå til af skræk og af frygt”? Da er det godt at tænke, at keglen kommer igen, og igen, og igen – ligeså cyklisk som kirkeåret, hvis blad vi har vendt. Atter er det advent, atter rækkes vi ramthedens mulighed. Så: ”Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves”, stod der jo. Hold jer åbne og klar, ikke bedøvet af svir og anden drukkenskab – på åndelig vis. For det bedøvede liv er sanseløst og berøvet muligheden, for at kunne nås af indtryk og impulser, som foregår i det stille. Våg altid.

Ganske ofte bruger vi nu ordet om *at våge* i en anden sammenhæng. Da har ordet en anden klang. En dyster en. Da er ”Våg altid” nærmere bekymringens snare. At våge, opmærksomt og i ængstelse. At våge ved et dødsleje. At våge over nogen og ikke forvente det bedste. For når man våger, ved man egentlig, hvad man venter og forventer, ja ved, hvad man våger over og derfor spejder efter, leder efter. Hvilke tegn, man holder øje med og hvad de måtte betyde. Så:

Våg
Hold øje
Vær på vagt
Vær beredt
Hold jer klar
På jeres pladser
NU!!

Men det er kun i ekkokammeret, at ordet *at våge* er en ængstelses-stund. For den, der våger over en døende, gør det i kærlighed. Lader ikke den alene, hvis liv er ved at rinde ud. En vågekone er som en jordemoder;

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

en, der giver sin tid og sin opmærksomhed, for det der er på vej, for det der kommer. Og jordemoderen venter, at barnet titter frem og ind i sin første del af livet – hun håber det bedste, men ved af erfaring, at det også sine gange går anderledes. Og vågekongen, der følger den døende den sidste del af livet, hun kender ikke timen og ikke stedet, men hun gør sit bedste for at lindre. Hun holder sig nær. Hun nynner sagte, væder læberne, holder lyset dæmpet og stemmen ligeså. Hun lader den døende glide ind i mellemrummet, dér hvor verden ikke kun lukker sig, men åbner sig på ny. For jordemoderen og for vågekongen er dét at våge både at holde sig parat og at være til stede. Det er at våge og at værne. Det er at se den forpinte fødende og vide at liv vil gro af lænderne, og det er at betragte den døende og tro at mennesket ikke ophører, blot fordi det trækker sit sidste ånde-drag. For begge er det at se stubben i jorden og vide, fra det dybeste sted i det indre menneske, at den kan blive til mere end den ser ud til. Det er ikke bare at kunne og turde tolke på figentræer i blomst eller på højtrykvarsler og love godt vejr. Nej, det er, selv i det der ikke sender tydelige signaler, at tro at Guds rige er nær for ”forløsning nærmer sig”. Og det er den brik, vi ikke selv har og derfor ikke kan lægge, når vi forsøger at skabe mening og sammenhæng.

At Guds rige er nær, er det, der får verden til at falde på plads; ja der stod at ”himlens kræfter skal rystes”. Måske bare et øjeblik, måske bare et lysende klart sekund. Som et skud der skyder, uventet, pludseligt af Isajs stub. Og når disse ting begynder at ske, så

ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.

Caroline Kollenberg Thisted

Nykøbing Sj.

Salmer:

**87, 78, ”Hold håbet op” (Salmedatabasen),
117, 733**